

J I Ř Í P O S K O Č I L

Vzpouřa

klonů

OLYMPIA

J IŘ Í P O S K O Č I L

Vzpouřa klonů

OLYMPIA
PRAHA

Text © Jiří Poskočil, 2010

První vydání © Nakladatelství Olympia, a. s., 2010

ISBN 978-80-7376-184-4

*Tuto knihu věnuji své ženě Lucii,
jež mne v mém psaní vždy podporovala.
Děkuji Ti!*

Stvoření světa

Měl jsem velké bolesti. Mým tělem škusaly křeče, hořel jsem. Nebylo již nikoho, kdo by mi mohl pomoci. Zuby mi trnuly, proleženiny na zádech pálily o to víc, jak se do nich vlévaly kapky stále nového slaného potu. Nastala chvíle, kdy jsem si přál zemřít. Bolesti přetlumily i odvěký pud sebezáchovy. Byl jsem šílený. Cítil jsem, jak mi pulzuje krev i v očních bulvách. A při každém tepu jsem si myslel, že mi vyskočí z hlavy. Kdybych tak alespoň mohl naříkat. Ne. Ani to již nešlo. Byl jsem sláb jako tvor, který má zemřít každým okamžikem. Už jsem ani nemohl myslet. Spánek by mohl být vysvobozením, doufal jsem. Ten však nepřicházel. Bolest tomu nedovolila. Přál jsem si, aby přišel někdo a dal mi na čelo chladivý obklad. Ale kdo? Všichni mě opustili. Všichni známí, přátelé, rodina. Všichni byli již po smrti. Já, člověk, jenž celý život dřel, zůstal jsem na stará kolena sám, a sám budu i na smrtelném lůžku. Běžná chřipka mě dostala. Dokázala mě skolit.

Náhle mě všechno přestalo bolet. Nebylo již horko. Usnul jsem, pomyslel jsem si. Ne. Zahlédl jsem se kdesi pod sebou. Vznášel jsem se nad postelí, kde ležela má tělesná schránka. Tak je to? Já umřel. To vysvobození, na které jsem myslíval, přišlo ve chvíli, kdy jsem již doufal v jinou spásu. Opouštím svět? Ano. Věděl jsem to. Odebíral jsem se přes stropy domu, kde jsem měl byt, nahlížel do spících pokojů sousedů a najednou jsem z domu vyklouzl.

Pode mnou byla střecha. Ve svitu měsíce se stříbřitě leskla. Asi rosa? Dříve bych se nad tím nepozastavil. Ach, jak já jsem byl krátkozraký. Taková krása. Měnil jsem se. Opouštěly mě lidské tužby, cítil jsem všudypřítomnou lásku a porozumění. Odebíral jsem se kamsi, nevěděl kam, ale byl smířen s tím, že tam dojdou.

Náhle mě oslovil jakýsi neznámý, téměř neslyšitelný hlas. Zval mě k sobě, prý do svého království. Bůh, pomyslel jsem si. Já, ateista, se nakonec dostanu do nebe. Ale nebylo to tak. Hlas mě vábil dál a já stále stoupal výš a výš. Krajina pode mnou se měnila ve tmou, a čím jsem byl výše, tím více jsem ji nepoznával. Les nebo jezero? Mělký svit pouličních lamp měst zanikl v odrazu měsíce zrcadlícího se na hladině oceánu. I ten se rozmazal, když ho přikryl opar z oblak. Ocítl jsem se kdesi vysoko nad Zemí. A tu najednou jsem měl pocit, jako by mi kdosi předal žezlo, moc nad touto planetou. Stal jsem se bohem. Já, človíček, který zrovna zemřel, jsem se stal bohem. Dumal jsem a stále si převaloval ve své neviditelné obrovité hlavě tuto myšlenku. Bůh, tak jak ho vidí věřící celého světa, vlastně není, došlo mi záhy. Já jsem zemřel a stal se bohem. Tudíž ten, kdo zemřel přede mnou, musel být taktéž bohem. Že by si tento zvláštní svět volil bohy z lidí, jež sám stvořil? Ale ne on, nýbrž člověk, jenž zemřel a stal se bohem, stvořil své potomky, kteří se měli, až nadejde jejich chvíle, stát na zlomek času světa taky bohem.

Zajímavý koloběh, pomyslel jsem si. Chudáci lidé na Zemi, kteří ve mě věří. Ví, že jsem, a přitom si myslí, že jsem někdo úplně jiný. Ale asi to tak má být. Co stvořím? Pravděpodobně nemám moc času. Vždyť na světě zemře každou chvíli někdo. Brzo budu vystřídán a co potom? Co bude vlastně potom? Mmm. Uvidíme. Brzy to přijde.

A tak jsem stále dokola přemítal, nedbal jsem na to, že již necítím, že již nemiluji. Stal jsem se obrovskou dlaní, jež svírala uvnitř planetu, na které jsem se narodil a zemřel. Zemi. Mohl jsem ji rozmáčknout a skoncovat s ní. Ale proč bych to dělal? Lidé na Zemi ve mě věří a milují mě. Tedy mě, jako svého boha, ať mi říkají, jak chtějí. Necitelnost? Neznal jsem tuto vlastnost. Proto jsem zveleboval Zemi, než nastala chvíle, kdy mi kdosi vytrhl žezlo z ruky, tak jako i já svému předchůdci. Ale nezmizel jsem. Dále jsem dohlížel na planetu plnou lidí a dalších tvorů známých i neznámých. Pouze moc tvořit jsem již neměl. Zvláštní. Někdo mi sebral moc, ale přitom jsem tu stále jen já.

Znovu jsem se zamyslel. Trvalo to celé století, ale nakonec jsem na to přišel. Není žádné království nebeské, kde se po smrti lidé znovu najdou. Já zemřel, stal se bohem, a když mi vzal následník moc, zůstal jsem na svém místě. Jistě jsou tu triliony bytostí, které o sobě neví. Zde, ve vzduchoprázdnu, okolo planety, která je stvořila, aby ji mohly dále tvořit. Nevidíme se, neslyšíme se, a co je horší, nikdy o sobě ani vědět nebudeme. Ale to přece nemůže být navždy.

Znovu jsem se zamyslel. Tentokrát to trvalo déle. Celá tři tisíciletí. Dospěl jsem k závěru, že něco bude. Ale co, to bylo nad moje myšlenkové pochody. Mezitím se na Zemi změnilo takřka všechno, co jsem znal. Lidé se jinak pohybovali, chovali i vypadali. Bližší popis není potřebný, protože to sami jednou uvidíte. Rozhodl jsem se, že někoho přece jen najdu. Volal jsem tedy. Tak intenzivně a hlasitě, až se po milionu let kolem mě vytvořila mlhovina. Žádný bůh si mě nevšiml, ale lidstvo ano. Vysílalo ke mně sondy i lodě s lidskou posádkou. Nikdy bych si nepředstavil, že se ještě uvidím s někým takhle zblízka. Lidé však byli tvoření

k obrazu bohů, kteří pocházeli přímo z jejich řad, a proto byli inteligencí a myšlenkami vysoko nad mou úrovní. Brzy je má mlhovina přestala zajímat. Ale když jste tak chytří, proč nepřijdete na to, že jsem zde i já? Najděte mě, žadonil jsem celé věky, a protože jsem byl tuze nešťastný, úpěnlivě jsem se zmítal v protuberancích.

Uběhla miliarda let a má mlhovina se začala shlukovat a tvořit jádro, uvnitř něhož jsem byl já. Nyní však lidi na Zemi začala zajímat úplně jiná věc. Stavěli koráby pro miliony lidí a stále vysílali signály do neznáma a stejným směrem vysílali i menší lodě. Hledali živé planety. Proč?

I já jsem postupně moudřel. Po dvaceti letech jsem na to přišel. Na Slunci se tvořily zvláštní erupce. Termonukleární reakce se zpomalovala a mizela. Slunce přestávalo hřát. To svědčilo o jednom. Brzy se začne rozpínat, aby se nakonec rozplynulo. Moji lidé se chystají opustit planetu. Zhrozil jsem se. Já, pozoruje toto dění z ohromné vzdálenosti. Rozpálil jsem se a začal zářit jako Slunce. Vystřeloval jsem ze sebe hmotu a tvořil okolo sebe planety. Stále se mi nevedlo stvořit takovou, která by byla podobná Zemi. Bylo již pozdě. Náhle jsem si povšiml, jak Slunce pohlcuje tu modrou planetu. Olízlo ji svým ohnivým jazykem a ona se změnila v obláček páry. Slunce samo se pak změnilo v červený flek, mlhovinu, uvnitř které zůstalo jeho jádro, bílý trpaslík.

Lidstvo bylo mrtvé. Toto se odehrálo ve vteřině, která byla v pozemském čase dlouhá miliony let. Nezachránil se nikdo. O to víc jsem se začal snažit o ten správný vzorec pro planetu, na které bude moci být život.

Na popáté, po třech miliardách let, se mi dílo zdařilo. Kolem mě putovalo nyní pět pevných planet a obrovský mrak plynů. Foukl jsem tedy a mrak se roztrhal na čtyři nepodobné kusy, které vzápětí začaly rotovat. Nejmenší

pevná planetka byla však uvězněna za jejich oběžnými drahami a tedy odsouzena k věčnému strážení mé soustavy. Ale zpět k té živé. Planeta, zprvu žhnoucí a vybuchující, začala postupem věků chladnout a hustá mračna plynů okolo ní způsobila mohutné deště, trvající milion let. Jak jen se jmenovala planeta, na které jsem se narodil, ptal jsem se sám sebe. Za boha jsem si nemohl vzpomenout. Za boha. Jak tragické. Vždyť já jsem bůh. Název mé mateřské náruče se vytratil v příkopu dějin. Ano. Ani bůh není neomylný a zapomíná. Vymýšlel jsem tedy pro tuto planetu název. Pochází přímo z mého nitra, řekl jsem si, vzpomínaje, jak jsem materiál na její stavbu vytrhl masivní erupcí ze svého těla. Ze mě. Ze mě? No jistě. Země. A planeta, na které měl zanedlouho započít život, dostala název Země.

Historie se opakuje, proběhlo mi myslí, ale nevěděl jsem, co to znamená. Ubíhaly miliony let a na mé Zemi se vyvíjela evoluce. Tvorové zprvu tak nepodobní člověku, oškliví, a tak velcí. Celé stamiliony let jsem chránil Zemi před bludnými asteroidy, které do mé soustavy vnikaly a zase ji opouštěly. Tu jsem přidal některé planetě gravitaci, aby těleso svedla z jeho cesty k Zemi, tu jsem zase zazářil a spálil ho. Jednou jsem se na okamžik čítající asi sto let odvrátil od svého vrcholného díla a zaměřil pozornost na čtvrtou planetu ode mě, která měla taktéž životodárný potenciál a předpoklady pro ožití. V tom okamžiku jsem si nevšiml letícího předmětu, který se ohromnou rychlostí blížil k mé Zemi. Narazil do ní. Toto mě vytrhlo ze zamyšlení a já již nikdy od Země svůj zrak neodvrátil. Stala se totiž katastrofa, která mohla zhatit celou moji odvěkou píli a snažení. Tehdy na Zemi zemřeli ti největší tvorové, kteří ji kdy obývali. Nikdy jsem si tuto nedbalost neodpustil. Pracoval jsem dál a neztrácel čas.

Desítky milionů let ubíhaly a na Zemi se objevil první člověk. Ha, dílo se zdařilo, zaradoval jsem se. Člověk zprvu primitivní, podobný spíše zvířeti, ze kterého vznikl, avšak měl ve vínku stát se novým mozkem této planety. Jako mávnutím proutku uběhlo těch tři sta tisíc let, ve kterých jsem již jen zdokonaloval. Objevil se člověk, který tvořil bez mého přičinění. Začal využívat energie skryté v Zemi, nerostného bohatství, jež skýtala. Nebylo již nutné věnovat všechnu pozornost Zemi. Tu a tam jsem tedy zaexperimentoval a pokusil se totéž vzbudit i na planetě čtvrté ode mě. Avšak i přes vynaloženou píli mě Země přitahovala čím dál víc. Začínal jsem znovu cítit lásku. Souznění se svým dítětem, se svou Zemí. Hladil jsem ji něžně paprsky svého těla, propichoval ji blahodárnými silami a těšil se z ní.

Jednoho dne jsem však ucítil, že mě cosi táhne ven z mé schránky, ze Slunce. Vytahovalo mě to k Zemi. I sestoupil jsem tedy na ni a jako novorozeně jsem započal odvěké žití. Okusil jsem znovu vůni, chuť i hmotu. Ubíhala léta a já žil a dospíval. Tak jako ostatní lidé na Zemi jsem se vzdělával, abych mohl později pracovat a přetvářet. Neuvědomoval jsem si svoji věčnost, svůj předchozí život.

Až jednou, takřka na sklonku svého života jsem ležel v posteli, skoro jsem usínal, a tehdy jsem si to všechno uvědomil. Nikdy jsem nevěřil v boha, ale v sebe sama vždy. Tak proto, výskl jsem. Nebál jsem se smrti. Věděl jsem, že život se bude opakovat znovu a znovu. Sice se na Zemi dostanu až za mnoho miliard let, ale dostanu. A znovu ji stvořím. Lepší. Dokonalejší, nežli byla ta předchozí. A vyvaruji se všech problémů a nehod, jež se mi pletly při předchozím vývoji do cesty. Já svoji soustavu zdokonalím. Vytvořím život na všech planetách. Mnoho forem inteli-

gentního života, které svým myšlením nakonec dokážou odvrátit i rozpad mé božské tělesné schránky, Slunce.

Převalil jsem se na bok a těsně před tím, nežli jsem usnul, mi hlavou proběhla ještě jedna myšlenka: Co ti ostatní bohové? Vytvořili si také své soustavy, zárodek vlastního příštího života? Někteří určitě. Kde ale jsou? Proč se inteligentní civilizace spolu nespojí? Proč nepřekonají ty ohromné dálky, aby se navzájem poznaly? Jednou to jistě udělají. A možná, že již brzy, a ne v příštím životě.

Nová tvář

„Provincie Země je již dost vyzrálá na to, aby začala splácet svůj dluh vůči Kondorsiu Zeko,“ zaznělo z tribunamentu vysoko nad úrovní desáté řady.

Ozval se zamyšlený šum. „Nedostal jste slovo, Sopro z Vemini Enti. Dočkejte své chvíle, tak jako ostatní delegáti.“

Menší tvor, podobný kmenu stromu s vlnící se růžovou kůrou, nyní již dobře viditelný po svém projevu nespokojenosti a následném vymrštění svého těla, usedl a vyrovnaně kývl hlavou na důkaz, že napomenutí porozuměl jasně a že nebude dál dělat žádné nepřístojnosti, výkřiky počínaje a pojidáním toho, s kým je nespokojen, konče, tak jak ukládá stanovující listina o delegačních sjezdech Kondorsia Zeko. Šum v lavicích ještě zněl, ale slábl.

„Mohu pokračovat?“ zvolal tvor dosti podobný člověku. Rozhostilo se ticho. „Tak tedy přistupme k bodu číslo 1494. Objevení mimogalaktické technologie. O tomto v pravdě neskutečně zajímavém a průlomovém tématu pohovoří delegát Monlem z Turtu.“ Krokem do strany odstoupil z řečnického místa na pódiu. Na jeho předchozí pozici se vsunul komicky vypadající delegát z planety Turt. Jelikož byli Turťané ve vývoji mnohdy o celá desetimilénia dále než většina zúčastněných, bylo i jejich tělo téměř ve stádiu dokonalosti. Byla to vlastně jenom hlava. Ovšem dosti velká a rozličných tvarů, podle předpokladů toho či onoho jedince.